

tog de skyndsomst Flugten tilbage over Pyrenæerne. Over Rivieraen rejste de saa ned gennem Italien.

Per befandt sig paa denne Tid endnu i Rom. Jakobe havde i et Brev forberedt ham paa deres Komme, hvad der forresten havde været helt overflødigt; de danske Aviser, som han til Stadhed læste henne i Foreningen, indeholdt daglig Notitser om det unge Par og deres Rejse.

Den ganske vist altid meget omtalte men hidtil ikke synderlig ansete Teater- og Varieteanmelder var paa engang bleven en Mand af Betydning derhjemme. Det var noget hidtil uhørt, at man til en saa ung Mand uden Eksamen eller anden tilsvarende Adkomst, ja endog uden noget uangribeligt Rygte, betroede Ledelsen af et Foretagende som „Borgersbladet“; — og det havde i Virkeligheden heller ikke været let for Max Bernhardt at sætte sin Vilje igennem i denne Sag. Mens Yndlingen selv rullede gennem Evropa i Fløjskupe og lod sig forkæle af sin smukke Brud, førtes der i Moralens Navn en Kamp imod ham i alle de Blade, som Max Bernhardt endnu ikke havde naaet at bringe under sin Indflydelse.

Hans Udnævnelse var bleven Signalet til en Genopblussen af den hele standende Strid mellem den ny og den gamle Tids Mennesker. Hans Navn var bleven det Kampmærke, hvorunder Handlestyrken og Aftagten, Overmodet og den dydigt maske-rede Misundelse dennegang tørnede sammen. Smaaablade indeholdt lange Artikler om ham tilligemed hans Portræt, Vittighedsbladene mødte med kolorerede Karrikaturer, mens Sladderren løb paa sine tusind Ben gennem Landet og genopvarmede de fantastiske Beretninger om hans forfinede Vaner, om hans atlaskbetrukne Værelser, hans Kvindeorgier og hele sardana-palske Velleved.

Det var derfor ikke underligt, at hans og hans unge Frues forventede Komme til Rom havde fremkaldt nogen Spænding hos deres Landsmænd der. Trods al moralsk Forargelse optoges navnlig Damerne deraf paa en Maade, der vakte Fortrydelse hos Per.

Per havde ellers aldrig været slem til at misunde andre deres